

B.B. ALSTON

AMARI
— EN DE —
WAANZINNIGE
WONDEREN

Met illustraties van Godwin Akpan

Vertaling Sandra C. Hessels | Creative Difference

HarperCollins



Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Brandon Alston

Oorspronkelijke titel: *Amari and the Despicable Wonders*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2024 HarperCollins Holland

Vertaling: Sandra C. Hessels | Creative Difference

Omslagontwerp: Godwin Akpan / HarperCollins Publishers

Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties

Illustraties: © 2024 Godwin Akpan

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1639 9

ISBN 978 94 027 7294 4 (e-book)

NUR 280

Eerste druk september 2024

Originele uitgave verschenen bij Balzer + Bray, een imprint van HarperCollins Publishers.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1



TOEN QUINTEN ONS LIET WETEN DAT WE OP EEN SUPERGEHEIME plek zouden onderduiken, zag ik iets als een ondergrondse bunker in de wildernis voor me. Iets op een enorm afgelegen plek, maar dan wel met hightech beveiliging aan alle kanten – en dan heb ik het over vingerafdrukscanners en bewakingscamera’s overal in de bomen. Misschien hier en daar een betrouwbare weerwolf die alles en iedereen wegjaagt die te dicht in de buurt komt.

Die mate van beveiliging ga je een beetje verwachten van de beroemdste Bijzonder Agent van de hele bovennatuurlijke wereld.

Maar nee dus. Ik zit nu in kleermakerszit tussen Jayden en Elsie op de grond van een heel ouderwetse motelkamer. Alle muren hebben roze met rood gestreept behang en de tweepersoonsbedden zijn zo hard dat je zelfs op het vloerkleed nog prettiger zit.

Terwijl mijn broer bezig is met geen-idee-wat, zitten wij met z’n drietjes over Elsie’s laptop gebogen. Op het scherm zien we het

Vanderbilt Hotel waar felle vlammen en dikke wolken zwarte rook uit omhoogschieten die de sterren verbergen. Brandweerwagens en ambulances rijden er met gillende sirenes opaf.

Ik kan niet wegstijgen, ook al voel ik een stevige knoop van schuldgevoelens en angst in mijn maag samentrekken. *Dit is allemaal mijn schuld.*

Langs de onderkant van het scherm scrolt een zinnetje voorbij:

NIEUWSUPDATE: Magiërs vallen Amerikaans Bureau aan!

De beelden worden herhaald weergegeven en ondertussen levert een verslaggever daar commentaar bij: *‘Door de brand die gisteravond in het Vanderbilt Hotel is aangestoken moesten tientallen bewoners van de alledaagse wereld naar ziekenhuizen in de buurt worden vervoerd. Het hotel is een dekmantel voor het Bureau voor Bovennatuurlijke Zaken hier in Atlanta, en inmiddels houdt de hele bovennatuurlijke wereld zijn adem in. Velen vrezen dat dit incident zal leiden tot een veel groter conflict, dat net zo vernietigend zal zijn als de Oude Oorlog. Nu Eerste Minister Merlijn en het Bovennatuurlijk Wereldcongres nog steeds vastzitten in een tijdsbevrozing, zal de nieuwe Waarnemend Eerste Minister, Elinor Steenheuvel, moeten bepalen wat de reactie hierop wordt. Deze functie werd tot voor kort vervuld door Eerste Minister Been, die enkele uren na de aanval nogal plompverloren ontslag nam. Steenheuvels bliksemsnelle opgang binnen de rangen van het Bureau, en nu zelfs de regering van de bovennatuurlijke wereld, is ongekend.*

Vóór de tijdspauze geloofden veel hooggeplaatste functionarissen dat de eeuwenoude dreiging vanuit de magiërs eindelijk tot een einde was gekomen met de dood van Raoul Moreau, de laatst overgebleven Nachtwachter. Maar nu hebben we Dylan van Helsing, een nieuwe magiër die zich profileert als ’s werelds gevaarlijkste misdadiger. Angstaanjagende, maar onbevestigde, berichten beweren dat hij kan

rekenen op de steun en bijval van honderden tot nog toe onbekende magiërs...

Jayden en ik schrikken allebei op wanneer de laptop met een klap wordt gesloten.

‘Dat is wel weer genoeg nieuws voor één dag,’ zegt Elsie en ze kijkt me bezorgd aan. ‘Vind je niet?’

Jayden knikt. ‘Ja, het werd wel een beetje deprimerend.’

‘We zitten opgesloten in deze hotelkamer totdat Quinten terug is,’ zeg ik. ‘Het minste wat we kunnen doen, is op de hoogte blijven van alle gebeurtenissen.’

‘Ja...’ zegt Elsie aarzelend. ‘Maar dat is ook het enige wat we hebben gedaan sinds we hier vanmorgen incheckten. Het Andernet is een en al ellende. Laten we voorlopig eventjes aan andere dingen denken.’

‘Ik wil niet aan andere dingen denken,’ zeg ik hoofdschuddend. ‘Het Vanderbilt Hotel gaat in rook op omdat ik Dylan het Spel der Magiërs heb laten winnen. Er liggen mensen in het ziekenhuis omdat hij nu de Kroon van graaf Vladimir draagt, en niet ik. Als hij nog meer mensen iets aandoet, dan wil ik dat weten.’

Ik steek mijn hand uit om de laptop te openen, maar Jayden is me voor. Hij duwt het apparaat opzij, tot net buiten mijn bereik. Ik kijk hem fronsend aan, maar zijn ogen zijn gericht op Elsie. Zo te zien voeren hun blikken een heel gesprek met elkaar en het eindigt met een bemoedigend knikje van hem naar haar.

Mijn beste vriendin ademt diep in en kijkt me dan weer aan. ‘Jayden en ik hebben het erover gehad en... we maken ons zorgen om jou.’

We zitten al de hele dag hier met z’n drieën, dus hoe hebben ze dat voor elkaar gekregen zonder dat ik iets merkte? En wat hebben ze dan over mij gezegd?

‘Jij was in de badkamer...’ begint Elsie uit te leggen, maar ze breekt de zin af. ‘Dat doet er niet toe. Je aura is het grootste deel

van de middag al blauw en het wordt alleen maar erger. Ik... Nee, wij denken dat je een beetje te streng bent voor jezelf.'

Ontkennen heeft geen zin. Elsie is een weerdraak, die weet precies hoe ik me voel omdat ze dat ziet aan de kleurenaura van mijn emoties. Dus haal ik mijn schouders op en zeg: 'Ik voel me wel wat down, maar ik ben in orde. Dat moet ook wel als we mijn fouten willen rechtzetten.'

'Dat is precies ons punt,' zegt Elsie. 'Wat er nu gebeurt, is niet jouw fout. Niemand had kunnen weten dat Directeur Steenheuvel haar bovennatuurlijke gave zou gebruiken om zowel het Bureau naar haar hand te zetten als de Eerste Minister te manipuleren. En het Spel der Magiërs verliep ook allesbehalve eerlijk. Cozmo heeft je bij die laatste uitdaging voor het blok gezet. Hij heeft Dylan de macht over het Genootschap der Magiërs overhandigd. Als Steenheuvel en Dylan elkaar de oorlog verklaren, is dat niet jouw schuld.'

'Je hebt je best gedaan,' voegt Jayden eraan toe. 'Meer kun je niet doen.'

Ik ben mijn vrienden dankbaar dat ze me proberen op te vrolijken, maar ik weet niet of ik dat wel verdien. 'Dat ik mijn best deed, was niet goed genoeg. Ik heb helemaal niets bereikt van wat ik deze zomer wilde doen.'

Jayden schudt zijn hoofd. 'Welnee –'

'Weljál!' onderbreek ik hem als mijn frustratie eindelijk het kookpunt bereikt. 'Merlijn en het Bovennatuurlijk Wereldcongres zijn nog steeds bevroren in de tijd. En toen Directeur Steenheuvel kwam opdagen om zich te verkneukelen, ben ik gevluht. Els, we hebben Lara achtergelaten om het zelf maar uit te zoeken...' Ik wacht even en moet een golf van emoties wegslikken. 'En hoe zit het met alle anderen van het Bureau? Niemand is veilig voor Steenheuvels manipulatietechnieken. Misschien hebben jullie gelijk dat ik al die dingen niet heb veroorzaakt, maar ik had de kans om er iets tegen te doen en ik heb gefaald. Dat valt niet te ontkennen.'

Het blijft stil. Mijn vrienden weten niet wat ze moeten zeggen. Ik vind het heel erg dat ik mijn stem zo heb verheven, en nu voel ik me nog rotter.

‘Sorry.’ Ik blaas een diepe zucht uit. ‘Het ligt niet aan jullie. Na gisteravond wil ik niets liever dan een kans om alles weer goed te maken. Maar tot nu toe heb ik de hele dag niks anders gedaan dan rondhangen in deze motelkamer.’

‘Quinten heeft ons hiernaartoe gebracht met een reden,’ zegt Elsie. Natuurlijk kiest ze de kant van mijn broer, dat had ik al zien aankomen.

Elsie is de grootste VanQuish-fan op de hele wereld. Bijzonder Agenten zijn de superhelden van de bovennatuurlijke wereld en het beroemdste team van allemaal is VanQuish, dat bestaat uit Quinten en Maria van Helsing. Als mijn broer zijn partner bij zich zou hebben, in plaats van zijn zusje, dan zou hij er misschien niet alleen voor staan. Maar Steenheuvel heeft Maria zonder reden laten oppakken.

‘Het is nu niet veilig voor ons,’ gaat Elsie verder. ‘Ben je soms vergeten dat Steenheuvel ons de Blinde Diepten in wil sturen? Of dat Dylan heeft geprobeerd ons in vlammen te laten opgaan voordat hij dat met het Vanderbilt Hotel deed?’

‘Quinten is juist degene die zei dat ik moest blijven vechten,’ zeg ik. ‘Dat ik me vooral niet meteen gewonnen moet geven, dat ik niet moet opgeven. Maar als hij dat echt meende, had hij me wel meegenomen.’

Als ik Jayden een wenkbrauw zie optrekken, realiseer ik me dat ik dat laatste stuk per ongeluk hardop heb gezegd.

‘Dus daarom ben je zo chagrijnig,’ zegt hij. ‘Je wordt behandeld als een kind, terwijl je dacht dat jullie partners zouden zijn.’

Ik kan het ook niet helpen dat me dat stoort. ‘Een beetje wel,’ geef ik toe.

‘Maar dat kan nog steeds,’ zegt Elsie. ‘Er is nog niet eens een hele dag verstreken sinds dit allemaal is gebeurd. Jij en ik hebben

al genoeg plannen gesmeed om te weten dat zoiets tijd nodig heeft. Vooral als je eenmaal moet beslissen wie er wat moet uitvoeren. Hij wil waarschijnlijk gewoon dat wij veilig zijn, terwijl hij nadenkt over onze volgende zet.’ Ze grijnst. ‘Maar ik snap het echt, hoor. Als een van mijn experimenten mislukt, dan wil ik ook niks liever dan het meteen nog een keer proberen.’

Ik steun met mijn kin op mijn hand en zucht. ‘Ik weet dat je gelijk hebt, maar het is gewoon zo moeilijk. Sorry dat ik zo’n chagrijn ben.’

Jayden haalt zijn schouders op.

Elsie schudt haar hoofd. ‘Je hoeft je heus niet te verontschuldigen. Praat met je broer zodra hij terugkomt. Ik durf te wedden dat hij een goede reden heeft om je hier te willen houden.’

Mijn broekzak zoemt en ik steek mijn hand erin om de ouderwetse *flip phone* te pakken die we allemaal van Quinten hebben gekregen. Ik ben er nog steeds niet blij mee dat ik het zonder alle apps van mijn smartphone moet doen, maar dit ding zouden ze in principe niet kunnen traceren.

Nieuw tekstbericht van Q:

Ben onderweg

‘Nou, zo te zien krijg ik die kans al snel,’ zeg ik, en ik laat Jayden en Elsie het bericht zien.

‘Vraag of hij eten meeneemt,’ zegt Jayden. ‘Want ik verga van de honger.’

Ik kijk naar het bergje lege chipszakjes op het bed. ‘Je zit anders al de hele dag Dorito’s weg te werken.’

Hij zucht. ‘Chips zijn lekker, maar hamburgers zijn beter. Véél beter zelfs.’

‘Ik moet zeggen dat een hamburger wel heel lekker klinkt,’ zegt Elsie.

Voordat ik een verzoek om voedsel kan sturen, zoemt mijn telefoon opnieuw.

Nieuw tekstbericht van Q:

Heads up: mama komt na haar werk langs

Mama komt hierheen, naar het motel? Het is al na tien in de avond. Wat als iemand haar volgt?

Ik dwing mezelf te ontspannen. Quinten zou haar echt niet in de buurt laten komen als het niet absoluut veilig was. Maar dan flitst er ineens een heel andere zorg door me heen, eentje waar ik nu iets mee moet. Gisteravond hebben Dylan en ik een woeste strijd geleverd bij de laatste uitdaging van het Spel der Magiërs. Dat ik dat Spel heb verloren, was duidelijk zichtbaar toen ik thuiskwam. Gelukkig was mama er op dat moment niet, dus die heeft er niets van gezien.

Ik heb mijn gehavende uniform uitgetrokken en alle vuil en gras uit mijn haar gewassen. Ik heb zelfs de schrammetjes en sneetjes op mijn handen en onderarmen weggewerkt met behulp van de Wondweg-gel uit de verbanddoos.

Maar op mijn kin zit nog een behoorlijk vervelende kras. Daar kon de gel ook niet zoveel mee, want volgens het etiket op het flesje heeft een diepere snee tot wel twaalf uur nodig om te genezen.

‘Alles oké?’ vraagt Jayden, die naar me staart.

Ik wijs naar de kras op mijn kin. ‘Mama komt hiernaartoe, en die gaat natuurlijk door het lint zodra ze me ziet.’

Hij krimpt ineen. ‘Ja, mevrouw P. maakt geen geintjes als het om jou gaat.’

Ik loop naar de kast, pak het flesje Wondweg-gel mee en wil naar de badkamer lopen.

Elsie komt achter me aan. ‘Op het etiket staat de waarschuwing dat je er vooral niet te veel van moet gebruiken.’

‘Ik heb het Spel der Magiërs niet overleefd zodat mama me kan vermoorden als ze dit ziet.’ Ik loop de badkamer in en doe de deur achter me dicht.

‘Als je maar voorzichtig bent!’ roept Elsie nog.

‘Ja, ja,’ zeg ik.

De spiegel is nogal vies en het lampje is vrij zwak. Het is niet de beste combinatie, maar ik bekijk mezelf eens goed. Hoe ik mijn hoofd ook draai of kantel, die kras zit precies op een plek waar je niet omheen kunt.

Als ik mijn illusiemagie nog had gehad, zou het eenvoudig zijn om mijn uiterlijk te veranderen. Dan hoefde ik maar met mijn vingers te knippen en zag ik eruit zoals ik maar wilde. Maar toen ik het Spel der Magiërs verloor, raakte ik meer kwijt dan alleen de Kroon. Dylan heeft me ook mijn magie afgepakt. Als ik daaraan terugdenk, bekruipt me meteen dat afgrijpselijke gevoel dat ik niet compleet ben.

Ik draai het flesje om en lees de waarschuwing nog eens.

Waarschuwing: Overmatig gebruik kan onverwachte bijwerkingen veroorzaken.

Daardoor aarzel ik weer even. Tot ik mijn kin opnieuw bekijk in de spiegel. Mama is nog beschermender dan Quinten. Als ze ziet dat ik gewond ben, dan beveelt ze mijn broer misschien wel om me ergens op te sluiten waar geen enkel gevaar me kan bereiken. En weet je, ik heb er genoeg van om maar wat rond te hangen. Ik moet naar buiten, ik moet wat dóén. Iets wat belangrijk is.

Ik kantel het flesje om een beetje gel op mijn vinger te krijgen, maar opeens voel ik me draaijerig worden. Ik knipper als mijn gezichtsveld zo wazig wordt dat ik me aan de wastafel moet vastgrijpen om in evenwicht te blijven.

Opeens hoor ik een stem. Hij klinkt zwak, als weinig meer dan een gefluister: *Je zult worden gestraft voor wat je hebt gedaan.*

Met een ruk draai ik mijn hoofd om en ik kijk aandachtig naar elke vierkante centimeter van deze badkamer. Wandtegels waar hier en daar een stukje is afgebroken. Een gescheurd douchegordijn. Een wc die nauwelijks doortrekt.

Ik ben de enige in deze ruimte.

Maar die bevestiging voorkomt niet dat mijn hart in mijn borst tekeergaat.

Want die stem kwam me bekend voor. Die stem zou ik overal herkennen.

Dat was Dylan van Helsing.